

288. Vaarnatten stille og sval.

H. Rung.

Allegretto.

1. Vaar-nat-ten stil-le og sval fav-ner den slum-ren-de

Dal. El-ve-ne nyn-ne de lan-ge dæm-pe-de,

dys-sen-de San-ge. Al-fer suk-ke

cresc. for-de smuk-ke Li-li-er: „0, ta-ger

pp os til-fan-ge!“ rall.

2. Fjeldtoppens sølvblege Skjær
 Viser, at Maanen er nær;
 Over de samlede Graner
 Skyerne svæve som Svaner.
 Snart vil blide
 Straaler glide
 Over al den Herlighed, du aner.

3. Luk dog ej Øjet inat,
 Vaag med Erindringens Skat!
 Her, mens du sidder alene,
 Aabner sig Mindernes Scene,
 Her vil fromme
 Skygger komme
 Vinkende blandt maanelyse Grene.

4. Hør hvor de hviske dig ømt
 Alt, hvad din Længsel har drømt,
 Se hvor de bringe tilbage
 Gjenskin af fagre Dage!
 Lad det tindre;
 Det vil lindre
 Smerten i dit Savn og i din Klage.